

Ons verblijf in Arapoti in 2019

Vrijdag, 20 september 2019

We gunnen onszelf een vrije dag om het navigatiesysteem op de telefoon van de kerk uit te proberen. Vier jaar geleden maakten we nog gebruik van onze eigen Huawei, waarvoor we toen een abonnement kochten om onderweg mobiele wifi op te vangen. Zo hebben we ons toen prima kunnen redden.

De telefoon die we nu van de kerk in bruikleen hebben -een nieuw exemplaar- geeft ons de mogelijkheid om via onze eigen Google Maps, met gebruik van Bluetooth, op ons Nederlandstalige navigatiesysteem de weg te vinden. En dit lukt... Top! We 'plakken' onze eigen telefoon tegen het dashboard en horen van 'onze eigen tante Truus' hoe we de weg kunnen vinden. Het sfeertje is weer echt Hollands!

De weg leidt ons van Arapoti richting Jaquariaiva, een stad zo'n 30 km. hier vandaan. Ook hier is alles nog precies zoals het vier jaar geleden ook was: de winkeltjes, de trapjes, het riviertje. We vinden zelfs het restaurant terug waar we toen met Pieter en Teuni op een avond pizza gegeten hebben. We besluiten: "Laten we maar naar binnen gaan." Je ziet hier tussen 12.00-12.30 uur de restaurants overal vollopen. In Brazilië wordt om twaalf uur warm gegeten. Wij hebben ons vanaf het begin direct maar in het Braziliaanse ritme gevoegd en dat bevalt goed! Hoewel we dat in Nederland absoluut niet zullen voortzetten, want het wijntje rond half zes, vóór de maaltijd, is ons lief.

maandag, 23 september 2019

We krijgen geregeld de vraag: "Hoe bevalt het jullie daarboven te wonen?" We zitten hier ongeveer 850 m hoog. Vier jaar geleden zaten we in de pastorie, een vrijstaand huis op het centrum, 40 meter lager. Daar woont nu pastor Elton. Hij is de pastor met een aanvullende opleiding psychologie, die zijn werkplek op de school heeft. Tussen de regels door voel ik dat de mensen denken dat ze ons te kort doen met het huis in het 'bejaardencentrum'. De

huizen hier zijn gebouwd voor mensen die permanente verzorging nodig hebben, maar de praktijk wijst uit dat men niet voor deze wooneenheden kiest. Het gevolg is, dat de huizen hier leeg staan. Het bestuur van de stichting heeft gedacht: laten we het eens proberen met de Hollandse predikanten, misschien komt er beweging in. Dit heeft ertoe geleid dat er hier nu twee Braziliaanse gezinnen wonen, een oudere mevrouw uit de kolonie...

en wij. Het terrein is beveiligd met een groot hekwerk. Er moet worden aangebeld om binnen te komen. 's Nachts houdt de bewakingsdienst van het centrum een oogje in 't zeil. Nu wij hier een poosje zitten, kunnen we zeggen: het woont hier prima. De huisjes zijn gerieflijk en het uitzicht is groots. De hele dag kunnen we -als de temperatuur dit toelaat- buiten op de veranda zitten. En vervelen doen we ons echt niet, want over de vogels die zich hier aan ons laten zien, raken we niet uitgepraat. Vlakbij was een nest met drie eieren. Het

paartje liet niet toe dat we bij het nest kwamen, maar gisteravond hipten hier drie kleine vogeltjes rond... de ouders gingen toch te keer!

Lieve mensen van de kerkenraad: wij wonen hier prima en zijn dik tevreden met dit bejaardenhuisje.

